

[Guldberg.]

lægge et meget stort arbejdspress på administrationen — hvad vi takker den for at have klaret — og vel også i al beskedenhed selv måtte gøre en hel del arbejde for at nå det, fordi der var meget rigtigt i, at det burde klares til den 1. april, måtte vi afvise sådanne henvendelser med, at vi måtte holde os til denne dato. Sådant må det være, for boligforliget og de love, det vedrører, er jo en helhed, og man kan ikke give sig til at flytte rundt på tingene, så man f. eks. laver husleje-forhøjelse pr. 1. april og først senere får boligstøtteordningen

Det kan man vel ikke engang lave ved at give det en vis tilbagevirkende kraft, for man må da ordne sagerne nogenlunde samtidigt.

Jeg er, som jeg har givet udtryk for ved anden lejlighed, på det sidste blevet en lille smule bekymret, fordi vi jo altså mangler boligsikringsordningen, og det ser ud, som om — det skal ikke være nogen bebrejdelse mod den administration, som har haft mere end nok at lave — man nu kan risikere, at det kan knibe med at få den gennemarbejdning af boligsikringsordningens grundlag, som — ja, jeg erkender, at der har været meget andet at bestille — venstre har fremført ønske om for 15 måneder siden — et ønske, som er gentaget hver gang, vi har drøftet disse ting, og som også er blevet temmelig håndfast præciseret ved forligets udformning, hvor der jo netop i kraft af vort ønske skete en ændring i formuleringen fra begrebet „skattepligtig indkomst“ til „indkomst“. Derfor tror jeg ikke, nogen er i tvivl om, at her var der noget, som vi mente særdeles alvorligt, og vi mener det endnu alvorligere i dag, end vi gjorde det for et år siden.

Som forholdene har udviklet sig, er det grundlag, som hedder den skattepligtige indkomst — som vi har brugt som arbejdsgrundlag, og ud fra hvilket vi har udregnet skalaer og satser for at finde ud af, hvad det nu giver, så folk nogenlunde kan se, hvad der bliver tale om af boligstøtte — blevet endnu mere uanvendeligt, end det var allerede for godt et år siden, da vi i og for sig sagde, at man på forhånd måtte regne med, at det kunne vi ikke gå med til at anvende. Den skattepligtige indkomst, som den er defineret i boligsikringslovforslaget,

er jo indkomsten, som den ser ud i 1967. Men vi må vel gå ud fra — det er da i hvert tilfælde det, jeg går ud fra er regeringens hensigt — at begrebet skattepligtig indkomst ændres og bliver et andet i 1968, end det er i 1967, ligesom man vel må formode, at det bliver et andet i 1969, end det var i 1968. Hvis dette er rigtigt, er vi altså på vej ind i at måtte byde både administrationen og befolkningen, at vi den 1. april starter en lovgivning, hvorefter man på grundlag af nogle procent-satser skal beregne en boligstøtte ud fra en skattepligtig indkomst, som 9 måneder efter er afskaffet og erstattet af noget andet. Derefter skal man altså tage boligsikringsloven op — sådan må jeg forstå det — og revidere den inden 1. januar 1968, så det nye begreb kan blive anvendt med nye satser og nye skalaer. Hvordan man overhovedet i praksis bare på dette punkt vil lave to skalaer, der giver praktisk taget det samme resultat, kunne jeg godt lide at se. Hvis man ikke kan det, kan vi da nok se de besværligheder, vi løber ind i, og det bliver altså ikke morsommere — heller ikke for administrationen — hvis man yderligere må sige, at 1968 skal være en slags overgangså, og at man i 1969 kommer til noget helt tredje.

Dette er altså, i forbindelse med den kritik af begrebet, som vi tidligere har fremsat, vor begrundelse for at sige, som vi hele tiden har sagt, at vi ønsker den samlede lovgivning på dette område gjort færdig i overensstemmelse med det, vi har aftalt. Skulle der gå grus i maskinen i den allersidste ende, skulle det gå sådan, at ministeren eller administrationen må sige, at der i et spørgsmål, som jeg har indtryk af at der saglig set er altovervejende enighed om i udvalget — for det er mit indtryk — alligevel er tekniske vanskeligheder, som man ikke kan nå at klare, så må vi naturligvis spørge os selv, om vi skal være nødt til at bøje os for denne nødvendighed. Jeg håber — og har også fornemmelsen af — at det må kunne klares, og vi vil i høj grad henstille, at det sker. Jeg tror, vi alle er enige om, at det, vi har aftalt, og det, vi har holdt sammen om, også indbefatter tidspunktet; det er lige så vigtigt som alt det andet.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at der